

## Arrest

nr. 151 329 van 27 augustus 2015  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII<sup>ste</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 30 mei 2012 werd aangevuld.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 25 maart 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 8 april 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2009 + aanvulling dd 30.05.2012 werd ingediend door :*

*B.(...), J.(...)*

*nationaliteit: Marokko*

*geboren te (...) op (...)*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.*

*De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (ni betrokkene beweert sedert 2003 in België te zijn) en zijn integratie (ni. betrokkene legt documenten voor van de Post, ETHIAS, en DKV, attesten van dokters en een tandarts, verklaart werbereid te zijn) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).*

*De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

*“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.*

*Dat zoals gedaagde zelf te kennen geeft werd deze instructie door de Raad van State vernietigd. Dat derhalve de instructie niet meer kan worden toegepast door gedaagde.*

*Wat betreft de aanvulling:*

*Dat verzoeker zijn aanvraag op 30.05.2012 aanvulde als volgt:*

*Gelieve te noteren dat mijn cliënt zijn aanvraag wenst aan te vullen met volgende buitengewone omstandigheden: ni. het feit dat cliënt hier reeds vijf jaar ononderbroken blijft en een geloofwaardige poging heeft verricht om zijn verblijf te regulariseren.*

*Dat onmiskenbaar verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat zijn eerdere poging om zijn verblijf te regulariseren als buitengewone omstandigheid wenste aan te voeren.*

*Dat gedaagde dit element nergens meenmeent in de bespreking van de aangevoerde buitengewone omstandigheden.*

*Dat het niet aan de Raad toekomt zijn oordeel te vellen over dit element maar enkel aan de minister zelve.*

*Dat op dit punt de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.*

*Wat betreft de duur en de integratie van verzoeker*

*Gedaagde motiveert in algemene termen dat de integratie en duur van het verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van art. 9bis zonder meer. Verzoeker meent dat gedaagde niet zonder meer tot dit oordeel kan komen temeer zij zelf criteria hanteert die juist wel duiden op beleid dat rekening houdt met de duur en de integratie van aanvragers.*

*Verzoeker verwijst naar de nota van Minister Turtelboom (Stuk 2). Op blz 2 wordt in punt zeven het volgende vermeld:*

*7. Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure voor zover*

*1 ) Ze een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend voor 1 juni 2007, - datum van inwerkingtreding van de nieuwe asielprocedure, waarvan het onderzoek tenminste één jaar heeft genomen bij de asielinstanties, namelijk, de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, of in het voorkomend geval, de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. De vereiste periode van vijf jaar ononderbroken verblijf vangt aan op de datum van de eerste asielaanvraag in België.*

*2) De (een) schoolgaande kind(eren) minstens sedert 1 september 2007 school liep(en) in een door de één van de Gemeenschappen georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling waar ze regelmatig de lessen gevolgd hebben in het kleuter-, lager, secundair onderwijs en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure; De families die aan bovenstaande voorwaarden beantwoorden, en die reeds een aanvraag in toepassing van het oude Art.9, lid 3 of het huidig art. 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, die nog steeds hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoeven geen nieuwe aanvraag in te dienen.*

*Dat voor alle duidelijkheid deze instructie helemaal niet vernietigd werd en voor zover verzoeker weet nog altijd wordt toegepast. Dat overduidelijk wel rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf in dit geval, meer nog waar het langdurig verblijf van doorslaggevend belang is om te besluiten tot een regularisatie.*

*Dat verzoeker niet beweert onder dit punt te vallen maar de jure wil aantonen dat er niet zoiets bestaat als een dogma dat stelt dat de duur en de integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen. Immers de bestreden beslissing gaat net uit van dit standpunt en beoordeelt het geval van verzoeker eveneens op een algemene wijze. Terwijl gedaagde zelf afwijkt van deze beweerdelijk algemene regel.*

*Verzoeker meent dan ook dat de motivering omtrent dit punt te algemeen en te stereotiep is om te kunnen besluiten dat gedaagde op correcte wijze een motivering heeft voorzien welke voldoende draagkrachtig is om te kunnen besluiten tot de onontvankelijkheid van de bestreden beslissing."*

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de hoorplicht aangezien hij volkomen verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze plicht zou schenden.

3.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die

aan de grondslag van de bestreden beslissing ligt, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 november 2009, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker zich baseerde op een ononderbroken verblijf van 5 jaar en een duurzame lokale verankering in België. In de aanvulling die door de raadsman van verzoeker op 30 mei 2012 werden de buitengewone omstandigheden als volgt aangevuld: *“nl. het feit dat cliënt hier reeds vijf jaar ononderbroken blijft en een geloofwaardige poging heeft verricht om zijn verblijf te regulariseren”*. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de aanvraag onontvankelijk.

3.6. In zijn middel vermeldt verzoeker terloops doch terecht dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer kan worden toegepast omwille van de vernietiging door de Raad van State. Vervolgens beweert verzoeker dat hij in de aanvulling op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf het element dat hij een

geloofwaardige poging heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren als buitengewone omstandigheid wenste aan te voeren en dat dit element door de gemachtigde van de staatssecretaris niet werd meegenomen, waardoor de motivering niet afdoende zou zijn. De Raad merkt echter op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna specifiek wordt ingegaan op de ingeroepen verblijfsduur en de integratie-elementen. De formele motiveringsplicht vereist niet dat de bestreden beslissing elk argument van de verzoekende partij zou moeten weerleggen, om afdoende te zijn. Het volstaat immers dat de in de motivering vermelde motieven de beslissing kunnen dragen (RvS 26 mei 2014, nr. 227 537; RvS 11 oktober 2007, nr. 175 649). Verzoeker maakt niet in het minst aannemelijk waarom het aanhalen van een eerdere poging om het verblijf te regulariseren een specifieke motivering zou vergen in het licht van de ‘buitengewone omstandigheden’ uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet die, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, bedoeld zijn *“als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland”*.

3.7. Verzoeker betoogt vervolgens dat uit de nota van minister Turtelboom, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de verblijfsduur. De Raad merkt echter op dat het enkele gegeven dat er in het kader van een beleidsrichtlijn van een vorige minister in bepaalde gevallen rekening werd gehouden met de verblijfsduur bij de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet volstaat als bewijs dat onderhavige beslissing niet op deugdelijke wijze zou zijn gemotiveerd. De situatie van verzoeker is in de eerste plaats volstrekt onvergelijkbaar met deze van de families die in de door verzoeker geciteerde passage van de nota van Minister Turtelboom wordt gevisieerd. Bovendien is het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Het feit dat de nota van minister Turtelboom, die geen juridisch bindende kracht heeft niet werd vernietigd, doet aan het voorgaande geen afbreuk. In de bestreden beslissing werd dus terecht gesteld dat *“(d)e buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).”* Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

3.8. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische motieven. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN